

искамъ да зная, че твоятъ животъ ся намира въ расположениe на моя та сила.—

Лионелъ. Азъ тя мразя, мразя и твоя подарокъ — азъ неща милость — убий твоя неприятель, който тя ненавижда и иска да тя убие.

Ивана. Убий мене — и побѣгни!

Лионелъ. Ха! Що е то!

Ивана. *(покрива си лицето)* Горко ми!

Лионелъ. *(пристъпва по-близо къмъ нея)*. Казвашъ, че ти си побѣдила, убивала и можъ да избиешъ всички тѣ Аргличане — а защо да имашъ милость къмъ менъ и спасявашъ живота ми!

Ивана. *(като дига сабята къмъ него, измъдва го и пакъ отпада)*. — Свята дѣвица!

Лионелъ. Защо изричашъ името свята! Тя нищо не знай за тебе. Небето нѣма участие въ твоитѣ дѣла.

Ивана. *(въ силно мълчание)* Що направихъ азъ? Прѣгрѣшихъ на мое то прѣдсказано. *(търка си отчаяно ръцѣтъ)*.

Лионелъ. *(гледъ нажалено)* Нещастно момиче, съжалявамъ тя! Колко силно ма покъртвашъ, ти показва и надъ мене великодушие то си; азъ чувствавамъ сега, че умразата къмъ тебе отпада и отъ сега зимамъ участие надъ тебъ! — Коя си ти, отъ гдѣ идешъ?

Ивана. Вънъ! Бѣгай!

Лионелъ. Съжалявамъ твоята младость, твоята красота! Твоятъ погледъ пронизва сърдце то ми. Желалъ бихъ да тя избавя — о кажи ми, какъ мога да го извърша! Дойди, дойди! откажи ся отъ това грозно съединение. — Хвърли отъ себе си туй оръжие!

Ивана. Недостойна съмъ да го нося.

Лионелъ. Хвърли го скоро, хвърли и послѣдвай мя!

Ивана. *(съ отвращение)* Да тя послѣдвамъ!

Лионелъ. Ще ся освободишъ, казвамъ ти! Слѣдвай ма. Искамъ да тя избавя, нѣ не дѣй ся бави. Неизказана скърбъ ма обладава за тебъ и ще ся старая до колкото можа за да тя избавя. *(уловява я за ръката)*.